

Chöông 13

Linh Quả Vô Tay Ngöôi Hay Quy?

K

hông khí đột nhiên căng thẳng.

Bạch Cương vô cùng chán nản bởi nguồn tin những cây mai trên Tuyết Mai Phong đã chết khô bởi ma thuật của Thiên Lai

Ma Nữ.

Ngay lão Sư Đầu Thái Tuế cũng vò mái tóc vàng như bờm sư tử, rồi hét toáng lên:

- Không còn Linh Quả thì mời ta đến làm gì?

Hồ Ly Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương đảo mắt nhìn quanh quất, rồi chột bặt cười khanh khách.

Lão ma đầu trừng mắt:

- Sung sướng gì mà cười?

Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương đáp ngay:

- Tiên bối không biết đây là kế của tị hạ đuổi khéo Bích Nhãn Quỷ đi chỗ khác. Bởi sự thật trước lúc dạo khúc nhạc Thiên Tâm Diệu Âm thì Thiên Lai Ma Nữ sử dụng chiêu Di Âm Bổ Dương đã hái được ba trái quý nắm trong tay. Sau đó bà ta mới cho khúc dân nhạc vang lên làm cây khô héo. Như vậy quần hùng võ lâm đều thất vọng, nhưng phe ta đã có được ba trái Bạch Mai Linh Quả. Trong đó Thiên Lai Ma Nữ được dùng một trái, dâng Bang Chủ một trái, và còn một trái dành tặng tiên bối đó. Như vậy có phải chuyện đáng mừng của tiên bối không?

Sư Đầu Thái Tuế vừa nghe Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương dứt lời đã sung sướng gầm lên mấy tiếng chuyển núi.

Nhưng khi lão nhìn lại thì Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương đã biến mất, đồng thời cảm thấy phía sau lưng tê rần, đau đớn.

Lão biết mình đã bị Cửu Vĩ Hồ Ly ám hại bằng Âm Mao tối độc nên thét lên rùng rợn, rồi băng mình phi như bay xuống núi.

Tai nghe, mắt thấy một màn kịch của bọn ma giáo, Bạch Cương bàng hoàng ngớ ngẩn. Như thế Bạch Mai Linh Quả đã lọt vào tay Thiên Long Bang, tuy chưa hiểu sự thật có đúng thế không?

Chàng nghĩ đến công phu của mình và Hà Thông phải gặp bao vất vả hiểm nguy đi tìm Linh Quả. Nếu đúng sự thật như lời Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương thì công lao của đôi bạn là công cốc. Chàng vất vả khổ cực đã đành, nhưng rồi lấy đâu ra Linh Quả về cứu Hồ thúc thúc và an ủi Sở Quân hiền muội?

Nỗi đau đớn giày vò làm Bạch Cương bật khóc.

Hà Thông bỗng nổi nóng véo vào đùi Bạch Cương một cái và bảo:

- Nín đi, nam tử sao còn “mít ướt” thế? Bây giờ phải lo nghĩ ra diệu kế, khóc lóc nào có ích gì?

Bạch Cương hiểu ra, chàng gật đầu:

- Người nói phải. Ta cần phải tìm cách lấy được Bạch Mai Linh Quả dù nguy hiểm đến đâu.

Nắm tay Bạch Cương, Hà Thông hỏi:

- Bây giờ người tính sao?

Bạch Cương bỗng thờ người suy nghĩ rồi bảo:

- Ta đang nghĩ đến Thượng Quan Thuần Tu đại hiệp và Hoàng Phủ Bích Hà thư thư đang đi tìm tung tích con cháu nhà họ Địch thật uổng công. Bởi sự thật đã hiện ra trước mắt.

Hà Thông ngờ ngác:

- Sự thật nào?

Bạch Cương mỉm cười:

- Bộ người không nghe rõ câu chuyện giữa Bích Nhãn Quỷ với Sư Đầu Thái Tuế sao? Bạch Mai Nương kết hôn với Hoàng Phủ Vân Long, đẻ ra người con gái, vậy Hoàng Phủ Bích Hà chẳng phải dòng dõi nhà họ Địch là gì?

Thế là Bạch Cương đã tìm ra được thân thế của người khác, nhưng lý lịch nguồn cội của mình chàng lại chưa biết được gì. Điều này khiến cho chàng buồn tủi, buông tiếng thở dài.

Thật ra lúc này Thượng Quan Thuần Tu cũng đã được lệnh sư phụ là Phong Hoà Thượng, không truy tìm tung tích hậu duệ Địch gia nữa, mà cần tìm Bạch Cương, giúp chàng trai kiếm thấy Bạch Mai Linh Quả. Chuyện này thì Bạch Cương chưa biết, mà Bạch Mai Linh Quả ngại rằng không còn đoạt được nữa, bởi sự phá hoại của Thiên Lai Ma Nữ.

Gương mặt sầu não của Bạch Cương lại làm Hà Thông nổi nóng.

Chàng trâu nước la lên:

- Ta hỏi ngươi về chuyện Bạch Mai Linh Quả kia? Không lẽ chúng ta chịu bó tay. Rồi làm sao ngươi cứu Hổ thúc thúc.

Hà Thông nhắc đến Hổ thúc thúc làm Bạch Cương nhớ đến bốn phận của mình, đồng thời chàng cũng sáng ý ra.

Vỗ bóp vào vai Hà Thông một cái, Bạch Cương bảo:

- Thiên Lai Ma Nữ đã hái được ba trái, tại sao ta không thể tìm được một trái chứ? Bây giờ ta với ngươi cứ lên thẳng Tuyết Mai Phong.

Gật đầu lia lịa, Hà Thông bảo:

- Đúng thế, “Không vào hang cọp, làm sao bắt cọp con” người xưa đã dạy như thế. Ta ngại khó thì đừng mong kiếm được Linh Quả.

Bạch Cương bật cười:

- Ngốc huynh đệ, lúc này ngươi khôn ra nhiều đấy.

Đôi bạn huyết gió kêu con tuấn mã, rồi nhảy lên lưng nó. Hà Thông giật cương cho ngựa lao đi trong đêm tối.

--- Mất Trang 36---

như chúng có tội không cung cấp được một trái quý cho Bạch Cương như mong ước.

Đã nổi nóng là Hà Thông hành động kỳ cục, chàng tung cước đá phóc vào gốc mai già ấy, miệng la:

- Ngươi già nhất núi này, nhưng cũng chỉ là đồ vô dụng.

“Bình...” một tiếng ngọn cước của Hà Thông đá trúng gốc mai, nhưng lạ thay, thân hình hộ pháp của chàng ta bị bắn đi xa lắc, còn thân cây mai chỉ rung rinh vài cái là sừng sững đứng yên.

Ngọn cước của Hà Thông gây chấn động gốc mai già cũng làm Bạch Cương giật mình. Chàng ngó lên, bỗng thấy thân cây có một điểm chiếu sáng, vội vươn mình chụp lấy. Song vì bất ngờ, và lỡ trớn, Bạch Cương ngã bật ra phía sau, nhưng trong bàn tay chàng đã chụp được một vật gì rồi. Chàng bèn xoay bàn tay ra xem thì mừng quá, bởi chàng đã chụp đúng một trái Bạch Mai Linh Quả trắng tinh.

Thì ra cây mai Hà Thông phóng cước là loại mai lão ngàn năm gọi là Thiết Bì Tuyết Cố, đã sinh được một trái quý tàng ẩn trong một cành nhỏ, Thiên Lai Ma Nữ chưa nhìn thấy. Còn các cao thủ võ lâm hắc bạch quần hùng thấy mai tàn lá rũ đã chán nản bỏ đi, làm sao thấy được trái quý hiếm hoi này.

Tuy ngã bật ngửa, nhưng nắm được Linh Quả trong tay thì Bạch Cương hết sức sung sướng la to:

- Ôi, ta hái được Bạch Mai Linh Quả rồi.

Hà Thông đến bên trở mắt nhìn, rồi cũng nhảy dựng kêu la:

- Đúng rồi, người đã hái được Linh Quả.

Không ngờ tiếng kêu la của hai người ngân vang đồi núi, Bạch Cương vội tự bịt miệng mình và liếc Hà Thông, ra dấu cho chàng trâu nước im lặng kéo lộ chuyện kín.

Tuy nhiên, chậm mất rồi...

Bóng một nữ nhân đã hiện ra giữa những thân mai đen đúa, làm Hà Thông rú lên:

- Ôi! Thiên Lai Ma Nữ.

Quả thật Ma Nữ tuyệt đẹp đã đứng sừng sững với y phục gấm lụa mỏng tanh trong gió.

Ả ta lên tiếng:

- Hừm, quả thật tiểu tử đã hái được một trái bạch mai ngàn năm, hôm nay ta rất may mắn, vừa được quả, vừa được người.

Như một chiếc bóng lung linh, Thiên Lai Ma Nữ lướt đến trước mặt Bạch Cương lẹ hơn tia chớp.

Song Hà Thông đã phóng vọt tới, vung chưởng đánh một chiêu cùng tiếng hét chói tai:

- Ma nữ, cút đi mau...

Ma nữ chỉ buông tiếng cười lạnh tanh.

Ả nhẹ lắc mình một cái đã tránh được chưởng của Hà Thông, rồi bàn tay mềm mại của ả đẩy nhanh một đạo bạch quang hất tung chàng trâu nước văng xa mấy trượng.

Bạch Cương vội sấn tới để mong cứu Hà Thông, chợt có bàn tay ai ở sau lưng kéo giật chàng lại giữa lúc Thiên Lai Ma Nữ đang đối phó ở trước mặt với Hà Thông.

Giật mình liếc nhìn, Bạch Cương mừng rỡ quá kêu khê:

- Điền Thanh...

Đúng thế chàng trai có gương mặt và vóc dáng giống Bạch Cương đã xuất hiện thật đúng lúc.

Vỗ nhanh vào vai Bạch Cương, Điền Thanh bảo:

- Bạch huynh, anh không địch nổi Ma Nữ đâu, mau chạy đi, để tiểu đệ ở đây với cô ả...

Quá xúc động, Bạch Cương lắp bắp:

- Ôi, huynh dài tốt với ta quá, nhưng mà...

Bàn tay Bạch Cương nắm chặt tay Điền Thanh, làm chàng trai kia bỗng đỏ mặt lên như một thiếu nữ thẹn thùng. Chàng ta khéo léo rút nhẹ bàn tay mình rồi bảo:

- Coi chừng Ma Nữ kia, cứ để nó cho ta. Bạch huynh chạy đi, miễn trong đời Bạch huynh không quên ta là được rồi.

Lạ thật, khi Bạch Cương nắm bàn tay Điền Thanh chàng cảm thấy lòng mình cũng xao xuyến như nắm tay Hoàng Phủ Bích Hà. Nhưng lúc này đâu còn thời gian suy nghĩ, chàng chỉ nhìn Điền Thanh bằng ánh mắt trù mến rồi nhảy lên lưng ngựa phóng vụt đi.

Ngoái đầu nhìn lại, Bạch Cương còn trông thấy Ma Nữ sau khi đánh ngã Hà Thông đã quay về hướng Điền Thanh nở nụ cười mê hồn.

Chạy qua mấy rặng thông um tùm lá, Bạch Cương hồi hộp dừng ngựa, bởi chàng biết Ma Nữ hiểu lầm Điền Thanh là chàng. Không biết Điền Thanh sẽ ra sao trong tay Ma Nữ. Rồi chàng còn nhớ Hà Thông chưa thoát vòng nguy hiểm mà mình đã chạy đi.

Thế là Bạch Cương kẹp chặt hai đùi vào tuấn mã, toan quay lại chỗ cũ. Song vừa lúc ấy chàng nghe tiếng thét của Hà Thông... Rồi anh chàng trâu nước lăn long lóc từ triền núi xuống như một tảng đá.

Bạch Cương vội rời lưng ngựa, nhảy xuống ôm lấy Hà Thông, hỏi nhanh:

- Trời đất, người làm sao thoát tay Ma Nữ?

Hà Thông cười hênh hếch:

- Thiên Lai Ma Nữ có lẽ tưởng Điền Thanh là người, nên cười híp mắt quơ liền, ả đánh ngược về phía ta một chưởng, làm ta văng bắn xuống triền núi như thế này đây...

Bạch Cương mừng vì Hà Thông đã thoát, nhưng lại nhìn về phía xa tỏ vẻ lo lắng:

- Nhưng còn Điền Thanh, chẳng biết có sao không.

Lắc đầu mấy cái Hà Thông đáp:

- Võ công của hãn siêu tuyệt, người khỏi lo cho hãn.

Rờ tay vào bọc, thấy Bạch Mai Linh Quả còn nguyên, Bạch Cương vui mừng nói:

- Ta phải đem Linh Quả về ngay để chữa bệnh cho Hổ thúc thúc.

Hà Thông cười toét miệng:

- Mục đích cao nhất của anh em ta là như vậy, còn chần chờ gì nữa.

Bạch Cương vỗ, vào mình ngựa:

- Nào, người nhảy lên, chúng ta cùng về Thập Phương Trấn.

Tay gạt Bạch Cương về phía sau, Hà Thông nhảy phóc lên cầm cương, con tuấn mã như đã quá quen, lập tức sải đi như mũi tên trong gió.

Cả hai người đâu biết lúc ấy Điền Thanh đang gặp khó khăn với Thiên Lai Ma Nữ.

Ả ta không phân biệt được Điền Thanh với Bạch Cương.

Vả lại Thiên Lai Ma Nữ cũng chẳng cần phân biệt, miễn là có một chàng trai trẻ cho ả vừa ân ái vừa luyện ma công là ả thích thú rồi.

Ả liền vẫy tay:

- Nào, tiểu tử. Lần này thì người đừng mong thoát khỏi tay ta. Nhưng trước hết hãy đưa Bạch Mai Linh Quả cho ta đã.

Điền Thanh giả bộ ngờ ngạc hỏi:

- Tại sao ta lại phải đưa trái ấy cho bà? Ta hái được thì ta hưởng chứ?

Thiên Lai Ma Nữ trừng mắt:

- Ngốc tiểu tử, người không cần trái đó, hãy đưa nó cho ta bồi bổ, rồi ta sẽ truyền phép Di Âm Bồ Dương cho người, lập tức người trở thành cao thủ võ lâm, danh chấn giang hồ.

Mắt nhìn chòng chọc vào ma nữ, Điền Thanh khiến ả ta sung sướng, ông ọ hỏi:

- Người muốn được gần gũi ta lắm phải không? Vậy thì mau đưa Linh Quả cho ta.

Nhưng Điền Thanh lắc đầu:

- Ý ta không phải như vậy, ta muốn hỏi, nếu ta không đưa Bạch Mai Linh Quả cho bà thì sao?

Nghe câu nói đó của Điền Thanh, Ma Nữ liền nổi nóng, thay đổi sắc diện dữ dội. Ầ ồ quát lớn:

- Nếu trái lệnh ta, người khó được toàn thân.

Vừa nói ả vừa giơng chưởng trước ngực.

Ra vẻ sợ sệt, Điền Thanh lắp bắp:

- Được, được. Ta đưa đây, bà đỡ lấy nhé.

Chàng thọc tay vào trong áo, rồi rút tay ra, chưởng lật ngửa.

Ma nữ tưởng Điền Thanh sẽ quăng trái quý cho mình, nên hạ chưởng sẵn sàng chụp bắt.

Đột nhiên “ầm...” một tiếng chuyển đất, kinh khí cuộn cuộn từ hữu chưởng của Điền Thanh thay cho trái quý, mà chưởng kinh xô ập vào Thiên Lai Ma Nữ tựa sấm sét giữa cơn dông...

Vì bất ngờ, Thiên Lai Ma Nữ bị luồng kinh khí của Điền Thanh xô bật về phía sau hai trượng.

Ả ta cảm thấy nổi tạng nhọn nhọn, kinh mạch như bị phong bế. Bất giác ả trở mắt ngạc nhiên nhìn chàng trai từng bị ả ta bắt đem về Thủy Liêm Động, mà nay có được võ công lạ lùng.

Quá kinh ngạc, Thiên Lai Ma Nữ phùng phùng nổi giận, quát to:

- Tiểu tử, ngươi phải chết.

Song thủ giương lên, bóng chưởng xoè rộng, Thiên Lai Ma Nữ nhất quyết quật chết tên tiểu tử này để lấy Bạch Mai Linh Quả, không cần cái xác của chàng ta nữa.

Giữa lúc Ma Nữ huy động kinh khí, bỗng có ba tiếng “vút” trong không khí như xé lụa, rồi ba bóng đen hiện ra cùng âm thanh vang dội:

- Xin Nương Nương để bọn tiện nhân này đập chết tên tiểu tử thất lễ.

Thiên Lai Ma Nữ gật đầu:

- Tốt lắm, Tam Ngạ Quỷ giết chết nó cho ta, nhưng đừng đánh nát thân thể nó, vì nó còn giấu Bạch Mai Linh Quả trong áo.

Điền Thanh cười thâm trong bụng, bởi Bạch Mai Linh Quả Bạch Cương đưa đi rồi, ả ta vẫn tưởng còn trong mình chàng.

Liếc qua ba gã đại hán trước mặt, Điền Thanh thừa biết Tam Ngạ Quỷ là bọn thuộc hạ cao đồ của Thiên Lai Ma Nữ, từng làm khiếp mặt giang hồ, song đối với chàng thì võ công của chúng chẳng có gì đáng kể.

Chàng vừa quét tia mắt qua ba gã Sơn Đầu Quỷ, Lão Lâm Quỷ và Độc Hải Quỷ thì một tiếng thét vang lên, ba đạo kinh phong từ ba hướng đánh tới.

Kinh khí ngút trời, chưởng đạo tuôn dài ngã cây lở đá quật ào ào áp đảo Điền Thanh.

Chàng trai bật cười, phóng vút mình lên cao, nương theo sóng chưởng của đối phương để xuất chiêu ngược lại Huyền Xa Tầm Hồ đánh vụt xuống.

Chỉ nghe một tiếng hét thê thảm, thân mình Sơn Đầu Quỷ đã nát bét như tương dưới tuyệt chiêu của Điền Thanh.

Lão Lâm Quỷ và Độc Hải Quỷ cùng thét lên rùng rợn, xuất chiêu đánh xéo hai luồng kinh đạo như di núi dời non.

“Bình, bình...” chưởng khí giao nhau dữ dội, bởi Điền Thanh đã kịp thời sử dụng song chiêu Lưỡng Long Trang Châu đón lấy chưởng đạo của hai tên quỷ dữ.

Tiếng nổ rung chuyển vách núi, Điền Thanh dùng Phân Thân Chưởng Pháp mỗi chưởng đánh tạt ra mỗi tên, âm thanh rú thét hoà cùng tiếng nổ đing tai nhức óc, làm Thiên Lai Ma Nữ cũng phải giật mình...

Ả ta vừa ngó lại đã thấy Độc Hải Quỷ và Lão Lâm Quỷ phơi xác giữa tràng đấu như hai con chó chết.

Thiên Lai Ma Nữ liền phóng vút tới, miệng thét:

- Tiểu tử, nộp mạng.

Hai chiêu Ma Công cùng lúc đánh thẳng vào thượng bộ và hạ bộ, nhằm giết Điền Thanh trong chớp mắt.

Điền Thanh chỉ cười lạt, song chưởng tuôn ra hai đạo kinh khí Thượng Xung, Hạ Bạt như hai con rồng đẩy ngược chưởng phong về phía Ma Nữ, sức mạnh hơn phá núi, chưởng đạo quần quật kinh hồn.

Chỉ nghe hai tiếng “bùng bùng...” Ma Nữ bị xô bật ra sau năm trượng, tóc tai rũ rượi, miệng học máu tươi.

Thiên Lai Ma Nữ đưa tay áo quẹt ngăn dòng máu, cặp mắt ả không còn long lanh sóng tình, mà nẩy lửa rừng rực.

Ả chuyển đổi tư thế, hả họng hít khí trời, từ trong tay áo bỗng có một chùm lục lạc rơi xuống bàn tay, tiếng lục lạc vang lên theo thân hình uyển chuyển tạo thành điệu nhạc ma quái.

Thiên Tâm Diệu Âm của Ma Nữ nổi lên rồi. Điệu nhạc đậm dật ghê rợn từng hợp hồn bao cao thủ rõ lâm khiến Điền Thanh phút chốc bị chao đảo, xao xuyên.

Ả cười lên the thé:

- Tiểu tử, ngươi phải chết...

Tâm thần Điền Thanh như bán loạn đảo điên.

Chàng thét vang một tiếng, trấn tĩnh tinh thần, và triển vận khí lục hành công theo Định Tâm Diệu Pháp. Lập tức chàng trở nên sáng suốt, dững mãnh, điệu âm nhạc không còn ảnh hưởng. Trong lúc đó Thiên Lai Ma Nữ vẫn say sưa dạo khúc nhạc mê tâm từng làm quần hùng khiếp sợ.

Phóng đến ba bước, Điền Thanh cười gằn:

- Ma Nữ, đừng làm trò quỷ mị, hãy tiếp chiêu.

Song chưởng của Điền Thanh vung lên, kinh đạo như hai ngọn sóng tuôn về phía Ma Nữ.

Tiếng nổ ầm ầm làm Ma Nữ giật mình kinh hãi, vội giương chưởng xuất chiêu thì đã muộn, một đạo dương kinh và một đạo âm kinh đánh thẳng vào ả trong chớp mắt như hai tia sét.

Rú lên một tiếng, Ma Nữ gục xuống...

Do tu luyện lâu năm, Thiên Lai Ma Nữ chưa bị chết, song huyết đạo đã bị phong bế, nằm dài tựa một thây ma.

Song chưởng lại giương lên, Điền Thanh chỉ cần xuất một tử chiêu là đánh nát thân thể Thiên Lai Ma Nữ.

Nhưng đúng lúc ấy, chàng thu chưởng và nói thầm:

- Dù sao ta cũng phải nể phụ thân, vả lại Bạch huynh đã ra đi an toàn, ta chưa cần giết Ma Nữ bây giờ.

Chàng quay mình phóng vút vào rừng tùng biệt dạng, trên dốc đá chỉ còn lại Thiên Lai Ma Nữ nằm ngất ngư, cô ả đã hôn mê và không biết rằng ả vừa được chàng trai tha mạng.

- o O o -